

HELL'S TOUR +

PseudoExpedice
1994

PseudoExpedice 94'

Osoby a obsazení:

Miky	Václav Dvořák	Hell's Tour +
Dig	Miloslav Mayer	Hell's Tour +
Slizka-P	Pavčina Ryzlerová	Gymnázium Pražačka
Slizka-L	Lenka Pastýřková	Gymnázium Pražačka
Mířa	Kateřina Kopecká	Gymnázium Pražačka
Jít'a	Jitka Hanušová	Gymnázium Pražačka
Zlatko	Karolina Pecková	Gymnázium Pražačka
Hebra	Jan Ryšavý	Gymnázium Pražačka

A další

Námět

Hell's Tour+

Scénář

Kateřina Kopecká

Režie

Pavčina Ryzlerová

Odborná spolupráce

Miloslav Mayer

Václav Dvořák

PSEUDOEXPEDICE 94'

Nejdříve vysvětlení: PseudoExpedice se letošní vrcholná jízdni akce jmenuje proto, že Expedice 94' byla pro nedostatek jízdychtivých lidí odvolána. Všichni odřekli z rodinných důvodů, pracovních důvodů a ostatních důvodů. Během července však obdržel Miky společně s mojí maličností pozvání na cyklo vyjížďku do Rakouska. Bez váhání jsme přijali. Takže je to sice svým způsobem Expedice a zároveň není...

A teď k samotné akci. Sraz byl 19.7.1994 v 9 hodin na Palackého náměstí. Než se všichni sešli, bylo deset. Než se pak odhodlali k odjezdu, bylo jedenáct. Pak začalo pršet... V půl dvanácté jsme se zvolna vydali na cestu. Cíl dnešního snažení je Prašný Újezd, kde je chata Hebry. Pojedeme přes Karlštejn a Srbsko do Berouna. Možná se vám zdá, že nejedeme cestou zrovna nejkratší, ale to je kvůli kopcům, které takto lišácky objedeme.

Projeli jsme Prahou a odbočujeme k Berounce. Jede se celkem dobře. Na obzoru je však déšť. Pořád ale máme šanci mrak podjet a dešti se vyhnout. Jedeme jak to jde nejrychleji.

Projeli jsme Černošice a vystoupali na kopec nad nimi. Zastavil jsem s Jítou za účelem opravy a seřízení jejích brzd. Bylo na čase, protože nás čeká celkem slušný sjezd. Krátce po rozjezdu jsme potkali Mikyho. Byl zcela oválený, potrháný, s několika značnými oděrkami, ze kterých mu crčela krev. Je to jasné, dal si do čumáku. Teprve po dojezdu k jeho poničenému stroji vidím, že je to vážnější, než obvykle. Má zkřížené a pokroucené přední kolo, všechno je pokryto mocnou vrstvou bláta a kolem se povalují rozházené plaňky plotu a trocha třísek. Je to jasné. Vjel do zatáčky moc rychle a pak se pokusil projet plaňkovým plotem. A z velké části se mu to povedlo. Pokusil jsem se o opravu. Ne plotu. Ten je odepsaný. Ale Mikyho kola. Docela úspěšně. Samozřejmě jen do té míry, aby byl schopen dojet k nejbližšímu servisu, ve kterém to snad dají dohromady.

Trochu jsme Mikyho otřeli a ošetřili, aby nebudil odpor a jedeme dál.

Projeli jsme Srbsko a vjeli do Berouna. V servisu u brány nám maximálně vyšli vstříc. Vyrovnali poničený ráfek, přecentrovali, osadili novou duší i pláštěm. Celá oprava včetně montáže nového pláště přišla na 100,- Kč. Což není moc.

Zajeli jsme pod most, protože se zase blížil déšť, a připravili si lehký oběd. Během příprav se Jít'a procházela po říční navigaci tak intenzivně, až se ocitla v řečišti.

Vytáhli jsme ji, osušili a společně pojedli. Po přijetí stravy pokračujeme v cestě.

Je 18 hodin. Jedeme přes Zdice, Hředle, Točnick, Líšnou, Jablečno a Třešov do Prašného Újezda. Jelo se dobře, nepříhodilo se nic, co by stálo za záznam. Do cíle jsme dorazili po 22. hodině. Palubní počítač se zastavil na údaji 100,1 km. Poprvé jsme rozbalili ležení. Potom jsem se šel s Mikym a Slizkou-P projít. Ze šest km vzdálené nálevny jsme se vrátili kolem druhé hodiny.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Praš.Újezd	60,0	100,1	100,1	17,3

Ráno 20.7. středa

Vstali jsme v půl jedenácté a připravili snídani. Pak jsme se plácali od ničeho k ničemu až do dvanácti. Tehdy dostal Hebra nápad, že půjdeme na třešně do objektu staré školy. Šli jsme tedy a kromě spousty višní jsme sklídili také všechny maliny. Bylo to

bezva. Když jsme se vraceli, zastoupil nám cestu rozlícený vesničan, a že prý co jsme si do té zahrady dali. Pak se nám dostalo poučení, že jsme škůdci a paraziti, když bez dovolení lezeme do cizích zahrad, a že přestože jsme Pražáci, nebudeme si dělat co chceme, a jediné, co umíme, je dělat bordel, a ani náves po sobě nezameteme. Zkrátka se ukázal v celé své vidlákovitosti. Později nám Hebrův soused potvrdil, že se jedná o místního ubožáka, který si velice rád zařve na celou náves, ale že to je tak všechno, čeho je schopen.

Po patnácté hodině odjíždíme. Je hezky. Před sebou máme 80 kilometrů. Jede se dobře, neděje se nic zvláštního. Dojeli jsme do Rokycan. Nakoupili, poobědvali a pokračovali na Klatovy. Je 18 hodin. Cestou jsme sklidili něco letních jablek a zastavili u benzínové pumpy za Košíkem. Původně jsme chtěli jen doplnit vodu, ale mají tady tak skvostné WC, že jsme se i umyli.

Jedeme dál. Už je tma a přemýšlíme o noclehu. Za vesnicí Štěpánovice se nám podařilo jedno vhodné místo najít. Rozložili jsme ležení, povečeřeli a zalehli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Štěpánovice	70,0	178,7	78,6	20,0

Ráno 21.7. čtvrtek

Dnes máme sraz s Mířou a to v Železné Rudě. Dle odhadu máme před sebou asi 40 km. Vyjíždíme ve dvanáct a je vedro! Těsně před odjezdem z louky, kde jsme nocovali přijel hovnocuc a začal mocně rozprašovat svůj obsah v dolní části louky, kde vede cesta. Později se ukázalo, že jel kus pod cestou a tak jsme nesmrděli hned od rána.

Jedeme. Silnice je dobrá, za chvíli jsme v Klatovech. Nakoupili jsme opět něco do zásob, odpočinuli si, udělali trochu ostudy a zase jedeme. Do Železné Rudy zbývá 30 km. Bohužel do kopce. Je 15 hodin a vedro ještě zdaleka nedosáhlo vrcholu. Vyjíždíme z města. Zatím jedeme po rovině. Ovšem jen dva km. Za zatáčkou to začalo. Dokopec, dokopec, dokopec a zase dokopec. A když už to vypadalo, že jsme nahoře, zase dokopec. A vedro! Jedeme velmi pomalu a ztěžka. Dosáhli jsme kóty 960. Místní nás

však ubezpečili, že ještě nejsme nahoře. Po další chvíli zápasu člověka s kopcem jsme se na vrchol nakonec dostali. A teď... 7 km dlouhý sjezd. Paráda. Přijeli jsme do Rudy, našli nádraží a Mířa nikde. Na kopci nad nádražím jsme rozbalili ležení a šli do města telefonicky zjistit co se děje.

Poté, co jsme obtelefonovali celý svět a dočkali se informace, že Mířa přijede vlakem v 11.00, neboť se jí nechtělo harcovat se na „noc“, jsme se odebrali do našeho „hotelu“. Povečeřeli jsme, kriticky zhodnotili dnešní terén a zalehli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Žel. Ruda	63,0	223,7	45,0	16,0

Ráno 22.7. pátek

Probudil mě hlahol před půl šestou. Po zaměření hovoru a soustředění se na obsah zjišťuji, že pětice ležící stranou ode mě a Mikyho, ve vzdálenosti cca 3m, se dohaduje, komu je větší kosa. Mám chuť jim velmi hlasitě sdělit, že svýma nesmyslnýma žvástama vzbudili dva (Mikyho taky), kterým kosa není, neboť večer způsobili řádná protichladová opatření a že tito dva jsou nyní velmi rozezlení! Pokouším se ještě usnout.

Znovu se probouzím po desáté hodině vedrem. Začali jsme chystat snídani a najednou je tu vlak. Sestoupili jsme na nástupiště právě ve chvíli, kdy Mířa seskočila z vagonu. Nastalo vítání a pochvalování si, jak je to skvělé, že jsme všichni. Akorát mě trochu zaráží, že se nikdo nestará o Mířino kolo. Teprve po hlasitém upozornění průvodčí, že celý vlak čeká jen na to, aby si slečna vyložila kolo, se všichni vrhli ke služebnímu vozu. A zase nechápu. Místo toho, aby se dva, maximálně tři postarali o kolo a náklad, jsou tu všichni a překážejí si tak, že nemohou dělat nic a zase zdržují. Nakonec se jim podařilo dostat všechno z vagonu, průvodčí to odmávla a vlak odjel. Vrátili jsme se k ležení. Mířa na nás chtěla počkat na nádraží, ale přitočil jsem se k ní a šeptl jí do ucha, že to v nocležišti bude ještě na dlouho.

Nemýlil jsem se. Posnídali jsme, sbalili věci a byla jedna hodina. Vydali jsme se do města. Musíme nakoupit, dojet do servisu, vyměnit peníze a vykoupat se. Obě Slizky, Jít'a a Zlatko se

jely koupat hned, Hebra, Miky, Mířa a já jedeme do servisu. Začínáme totiž tím, že je nutné vyměnit plášť na Mířině kole.

Zážitek to byl zase jednou neuvěřitelný. Obsluhující servisman nám nevěřil, že máme plášť, který má na sobě napsáno 32-622 a jiný plášť se stejným číslem nejde na Mířin ráfek nasadit. Pokusil se o to a výsledek byl ten, že zničil duši. Nasadil novou, vše vrátil do původního stavu a řekl, že něco takového ještě neviděl. Tím oprava skončila.

Jedeme pryč. Časová ztráta je dvě hodiny. Vystřídali jsme druhou čtveřici na koupališti. Ta už byla vykoupaná a vysluněná a dále netoužila se zde zdržovat. Prý je potřeba nakoupit. Sraz proto bude za půl hodiny před konzumem. Zase nějak nechápu. Myslel jsem si, že jde o jednu skupinu, jednu partu. Asi to tak nebude. Když čtyři „vyvolení“ stráví dvě hodiny největšího parna v pohodě u vody a nedají druhým čtyřem šanci na totéž, přestože vědí, že tito se nikde neflákali, ale řešili technický problém jednoho ze skupiny, zdá se mi být něco v nepořádku. Asi jsem nějakéj divnej.

Stanovený termín jsme dodrželi a byli před konzumem přesně ve stanovený čas. Leč jsme tu jen čtyři. Myslel jsem si, že půjdeme dovnitř společně, udělá se strategie nákupu tak, aby každý vzal něco a z toho se pak sestaví jídla. Čekali jsme do půl čtvrté, než ostatní přijeli. Byli se prý podívat v infocentru a potom na místní kostel.

Vešli jsme do obchodu a všichni se rozprchli. Jen já s Mikym stojíme a nechápeme. Dohodli jsme se, že je to opravdu velmi nezvyklý postup, ale my se budeme držet našeho. Za deset minut máme nakoupeno a jsme připraveni k jízdě. Ne tak ostatní. Těm trval nákup 45 minut. A stejně se nikam nejelo. Ještě bylo nutné se naobědvat. Na koupališti přeci vyhládne...

Je 17 hodin, konečně vyjíždíme. Na celnici je to necelý kilometr, tak jsme tam za chvíli. Pracně jsme vylovili cestovní pasy a ... nic. Nikoho jsme nezajímali. Projeli jsme tedy a dostali se na krásnou, hladkou silnici. Jede se výborně. Najednou se ozvalo PŠŠŠÁÁÁÁ!!! A Zlatko je bez vzduchu v zadní pneumatice. Při opravě (dělám ji já, protože moc chci, aby se jelo dál) jsem zjistil, že má zničený plášť. Provizorně jsem do roztrženého místa vložil kus gumy (ještěže takové krámy s sebou tahám) a za pár minut jedeme dál.

Pořád se pohybujeme ze svahů hor, postup je vynikající. Projeli jsme několik vesnic a začalo se stmívat. Ještě kus jsme jeli tmou. To velice nelibě nesla Míra. Vypadlo z ní, že je mimo jiné oční vady, šeroslepá. Osvětlení kola zprostředkovává dynamové světýlko. Tím nastává efekt záporné zpětné vazby. Míra jede rozumně rychle, světýlko svítí standardně, tedy nic moc. Míra špatně vidí a tak zvolňuje. Světýlko svítí míň. Míra vidí hůř, cítí se nejistá a tak zvolňuje. Světýlko sotva mžourá, Míra nevidí prakticky nic. Zastavuje. Zastavuju u ní a po dlouhém domlouvání se rozjždíme na rozumnou rychlost, aby světýlko svítilo hodně...

Dojeli jsme k nějakému statku a našli místo na ležení. Ještě jsme se vydali na kukuřici, pojedli a pak... dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Shöenberg	56,5	286,4	62,7	18,9

Ráno 23.7. sobota

Den začíná jako obvykle. Je vedro. Asi v jedenáct jsme dokončili ranní činnosti, zvolna dojedli, provedli nezbytnou údržbu na kolech a přesvědčili Slizku-P, že je ten jediný nejsprávnější okamžik, aby si vyrobila cyklobágly z jutového pytle,

který veze už z Hebrova letního sídla. Její zavazadlový prostor je tvořen obyčejným plátěným báglem na záda přivázaným provázky k nosiči a k tomu ještě přivázaná dvoulitrová černá plechová konvice s víkem. „Nové“ cyklobrašny vyrobí jednoduše. Vezme onen pytel. Zašije otevřený konec, v příčné půlce rozstříhne jednu vrstvu juty a k uzavření vzniklých chlopní našije na druhou, celistvou vrstvu 4 knoflíky. Ty budou typu „olivka“ a vyrobí je Miky z kousku klacíku.

Povedlo se, Slizka-P má sbaleno a odjíždíme. Je poledne. Do Passau je to 38 km, nic nám nebrání tam dojet. Jede se mizerně. Je strašně vedro a mají to tu do kopce. Ale nedáme se! Jedeme a ploužíme se, až máme za sebou 17 km. Tedy já, Miky, Hebra a Slizka-L. Čekáme na Slizku-P, Míru a Zlatko.

Po hodině čekání jsme se najedli a přemýšleli v jaké rakvi je pošleme domů, až je najdeme někde ve škarpe. Po devadesáti minutách přijela Slizka-P a řekla nám, že Zlatko má díru v plášti. Ji se prý nic nestalo.

Přestože jsem na této akci jako host, na což mě Slizka-P a Míra několikrát důrazně upozornily, ujímám se vedení. Rozhoduji takto: Já a Miky pojedeme naproti Zlatce, Slizka-P zůstane u kol a odložené bagáže, ostatní pojedou někam sehnat režnou nit a jehlu. Odstrojili jsme kola a vyrazili.

Ujeli jsme vedrem do kopce 11 km, než jsme ji našli. Byla s ní i Míra. Zlatčin plášť byl poškozen věru zle. Roztrhl se v místě, kde se včera vyrobil otvor. Po chvíli bezradného ticha dostávám nápad: Naporcovali jsme láhev od Dobré vody a nacpali ji do pláště v místě poškození. Oprava dopadla nad očekávání dobře. Přestrojili jsme Zlatčinu bagáž na můj stroj a vyrazili k ostatním.

Pohybovali jsme se pomalu a opatrně a asi za půl hodiny jsme zase všichni pohromadě. Opět jsem sundal poškozený plášť, pomocí režné nitě, kterou ostatní někde sehnali, jsem všil kusy láhve do pláště. Nasadil jsem kolo, předal jsem vedení zpět a za nějakou dobu jsme vyjeli.

Vše probíhá hladce až k ceduli Passau 16 km. Tady opustil Zlatko vzduch ze zadního kola a bylo hotovo. Stojíme a nikdo se o vyřešení situace nepokouší. Stojíme dost dlouho a dochází mi trpělivost. Takhle technicky nepřipravenou akci jsem ještě nezažil.

Opět se ujímám vedení a rozhoduji takto: Zlatko, vezme pod křídlo své zadní kolo, Miky, protože umí obstojně německy, uchopí Zlatko a půjdou něco stopnout a pojedou do Pasova a nechají někde kolo opravit (je však sobota odpoledne, tak spoléhám na Mikyho, že to nějak zařídí, huba jedna nevymáchaná...). Hebra, Slizka-L, Slizka-P a Mířa doplní vodu do všeho, co má uzávěr, Jířa a já zůstaneme u kol. Miky a Zlatko odcházejí. Z ničeho nic, bez jakéhokoliv varování se k nim přidává Slizka-P. Já to nechci, protože tím snižuje možnost, že jim na stopa někdo zastaví! Neposlouchá mě. Jířa si zbudovala místo na ležení hned vedle kol a hromady bagáže, která zde vyrostla odstrojením kol Hebry, Slizky-L a Míři, kteří odjeli s nádobami pro vodu, lehla si a začala hlídat. Učinil jsem totéž. Poučení: jedna rozvratná síla je Slizka-P.

Za dost dlouhou dobu přijela Hebrova skupina, rozdělila nádoby s vodou a pak nám důkladně pomáhala s odpočíváním. Bavili jsme se o všem možném, tropili si žertíky, prostě pohoda.

Za velmi dlouhou dobu přijelo auto a z něj vystoupila Mikyho skupina s opraveným kolem. Vylíčili nám, kde všude byli, co všechno zažili a jaké to bylo. Během vyprávění se zabývám montáží a seřizováním Zlatčina kola. Pak jsme si sbalili svých pět švestek a vyrazili na cestu.

Krátce po deváté jsme triumfálně vjeli do Passau. Vjeli jsme do centra, promotali se uličkami na poloostrov a zaparkovali. Poloostrov je tvořen soutokem řek INN a DUNAJ, do kterého se na dohled od nás vlévá řeka IJZ. Po zabezpečení kol jsme se rozešli po městě.

Právě tu probíhá jakýsi fest. Všude je plno ozdob, světel, a modrobílých vlajek (oblastní vlajka Bavorska) a odevšad hraje muzika. Je to tu jako na velké pouti. Všichni tu buď žerou, nebo chlastaj. Je to pěkné, velkolepé, ale nějak mi pro to chybí zápal. Vracím se ke kolům. Bude půl dvanácté.

Sedím si tak na lavičce a sleduju cvrkot kolem a najednou přichází nějaký hasič, nebo co to je. Snažil se mi něco důrazně, ale slušně vysvětlit. Nechal jsem ho dokončit monolog a požádal ho, aby se mi to pokusil přežvejkat anglicky. Trochu zropačitel, ale pokusil se. Pochopil jsem, že mám vypadnout, ale kola tu můžu nechat. Prý se odtud bude střílet ohňostroj. Pak mě zavedl na kraj bezpečné zóny a předal policajtovi. Ten mě beze slova naložil do

auta (policejní BMW), odvezl mě 100 metrů za roh na nábřeží a tam mě poslal do davu.

Celou dobu sleduji pohyb davu a snažím se najít někoho od nás. Krátce před půlnocí přichází Hebra, Zlatko, a Slizka-L. Už vědí, že je poloostrov uzavřen a že kola jsou tam. Začal ohňostroj. Spousta barev, tvarů, seskupení a rachotu. Bylo to nádherné a trvalo to 15 minut. My jsme však při každé ráně trnuli, aby žhavé zbytky světlic nedopadly na naše věci. Všechno je plastové a silonové a tak by to mohlo způsobit mocné perforování.

Ohňostroj skončil, dav se začal velmi zvolna rozcházet. V půl jedné nás konečně pustili ke kolům. Důkladně jsme je prohlédli a neshledali nejmenší závadu. Dost jsem se divil, protože odpalovací rampy byly cca 20 m od nás. Pak jsme si udělali polívku a čekali na ostatní.

Krátce před čtvrtou přivedla ne zcela rovně jdoucí Slizka-P úplně společensky zničeného Mikyho. Oba působili dojmem, že dnešní sláva je na jejich počest. V jasnější chvílce z nich vypadlo, že Jít'a a Mířa sbalily nějaké němčoury a že přijdou ráno v deset.

Jdeme spát. Ležení rozkládáme na poloostrově v parku. Ani trochu se mi to nelíbí, ale nemůžeme dělat nic jiného. Dobrou „noc“!

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)
Passau	66,0	327	64,0	21,0

Ráno 24.7. neděle

Kolem šesté dorazily Jít'a s Mířou a s nimi nějakí dva, které jsem původně chtěl zardousit, protože jsem se domníval, že jsou to zloději, a co hůř, z polospánku mě přivedli do polovědomí!

Pak se začali trousit důchodci s pejskama. Ale nejhorší byly zvony. Zněly s malými přestávkami pořád, každou chvíli z jiného kostela, kterých tu mají požehnaně. Jak vidíte, podmínky úplně úžasné pro vyspávání po probdělé noci.

Po osmé se už nepokouším spát a jak tak koukám, ani ostatní. Zvolna se rozbíhají ranní činnosti.

Zlatko si připravuje svoje „zlato“ na denní provoz.

Ležení opouštíme ve 12 hodin. Ještě jsme provedli krátkou prohlídku města. Konkrétně holky velice zajímal Stefhansdoom.

Ale i jiné pamětihodnosti, které včera během festu rozhodně nemohly vidět. Dokonce se Miky podivoval, že tady mají dlážděné ulice. Včera to považoval za pasti na mamuty.

Zvolna jsme se nabažili krásy města a odjíždíme. Cesta je dobrá, svítí slunce a je vedro. Dorazili jsme na celnici, úspěšně jsme přešli čáru a jedeme dál.

Zastavili jsme za účelem vykoupaní se v Dunaji, protože je nesnesitelné vedro. Asi po hodině jedeme dál. Pořád je vedro. Stezka je výborná, jede se skvěle.

Dojeli jsme k vodní elektrárně a po odpočinku jsme se většinou hlasů rozhodli pokračovat po druhém břehu. Neměli jsme tušení, že budeme muset zdolat 30 schodů nahoru a 30 schodů dolů uvnitř budovy, skrz kterou se musí projít.

Pohled z ochozu elektrárny do údolí.

Pak jsme opět najeli na stezku a pokračovali po ní následujících 20 kilometrů. Celou dobu je horko. Okolí je docela pěkné. Je to tu opravené. Pohledy na řeku vůbec nejsou jednotvárné. Každým okamžikem je všechno jinak. Plují tu velké výletní lodě, ale také velké nákladní. A spousta lodí menších. Kromě toho řeka meandruje a jediné, co je stejné, je voda a ta taky pěkně upaluje. Každé dva kilometry jsou upravená odpočívadla s dřevěnými lavicemi a stoly, a nezbytnými odpadkovými koši.

Takto to vypadalo na stezce ve 20.30

Pěkné. Ale najednou je tu závora a konec. Cesta dál nevede. Museli jsme se kus vrátit a nechat se převézt na druhý břeh, protože

mosty tu nějak nejsou. Smutné bylo, že cesta přes řeku stála 15 šilinků. Naštěstí byl převozník zvědavý a komunikativní a zeptal se odkud jsme, kam jedeme a tak, a když to všechno zvěděl, nechtěl nic. Poděkovali jsme mu a jedeme dál.

Rádi bychom ještě dnes dojeli do Lince. Další cesta nepřináší nic mimořádného. Jede se skvěle, slunce zapadlo, teplota klesá, je dobře. 7 km před Lincem jsme se rozhodli pro nocleh. Chceme totiž vidět město ve dne. Ležení jsme rozložili na plácku vedle stezky, krytém roštím a stromy. Odstrojili jsme kola, připravili ležení a tak nějak to přišlo, že jsme zvědaví na noční Linz. Kromě Zlatka jedeme všichni.

Dojeli jsme do města a všude bylo ticho a mrtvo. Je 01.30. Zaparkovali jsme kola a šli se podívat dál. Na digitálním teploměru na průčelí protějšího domu svítí údaj 25°C. Což mi vzhledem k předešlému časovému údaji přijde být docela hodně.

Šli jsme po hlavní třídě pořád dál a najednou vidíme život. Soustřeďuje se kolem stánku s buřtama. No, úžasné. Mít peněženku, tak ji odkládám a urychleně se vzdaluji. Jdeme dál. Stále nic zajímavého. A tak jsme po další hodině došli ke kolům. Akci zakončujeme konstatováním, že jde o fiasko a vracíme se 7 km do tábořiště. Ještě jsme lehce pojedli a zalézáme...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Ostenhaim	39,0	430	113,0	18,0

Ráno 25.7. pondělí

Probouzí mě život na stezce, která je asi 20 metrů od nás. Je neuvěřitelně frekventovaná. Připravili jsme si snídani, snědli jsme ji a chystali se na cestu do Lince.

Odjíždíme. Opět je vedro. Ale jede se dobře. Držím se vepředu a užívám si jízdu. A za chvíli jsme v Linci. Zastavili jsme v dolní části náměstí. Cestou se ztratilo Zlatko. Nikoho ani nenapadlo udělat něco pro její nalezení. Trochu hlasitěji jsem připomenul, že nám schází členka skupiny. Zase nic. Tak dost! Ujímám se vedení a rozhoduji takto: Míra s Jíťou zůstanou na

místě, já, Hebra a Miky pojedeme zpátky do tábořiště, každý jinou cestou. Obě Slizky budou hlídat druhý vjezd na náměstí.

Přestože jsme podnikli velkou pátrací akci, úspěch se nedostavil. Podle mě Zlatko zabloudila na rozestavěné části stezky, kde se musí odbočit na silnici a pak podle šipek projet uličkami vesnicí. I my jsme tam měli včera v noci problémy, ale bylo nás hodně, tak jsme to společně zvládli jen s jedním zastavením. A Zlatko s námi nebyla...

Za hodinu jsme se sešli zase v dolní části náměstí. Dozvěděl jsem se, že obě Slizky se po pár minutách sebraly a šly obejít obchodáky, takže horní část náměstí nebyla hlídána. Jestli Zlatko přijela tudy a nikoho neviděla, jela určitě někam jinam.

Budeme i nadále operovat hlavně v této části náměstí a budeme doufat, že Zlatko přijede právě sem.

Tak tohle jsme my v dolní části náměstí.

Prohlížíme si město. Teď je tady stín, ale každý atom všeho kolem nás sálá vedrem. Teploměr teď ukazuje 38°C. Chodili jsme se chladit do kostelů a obchodních domů s klimatizací. Nakoupili jsme potraviny na další den, nějaké pohledy a pak se nám podařilo získat průvodce městem v češtině.

Je opravdu vedro...

Někak se přihodilo, že jsme zase všichni, kromě Zlatka, v dolní části náměstí. Stále nikdo neřeší, kde je Zlatko a co se s ním

stalo. Nikdo si nepřipouští možnost nehody, nebo dokonce snad, že by jí někdo ublížil...

U vjezdu na náměstí jsem zaregistroval někoho na kole. JO! Je to Zlatko! Přiskočil jsem ke kolu a opřel se o tlačítko sirény. Všichni kolem se zastavují, ohlížejí se a hledají zdroj rámusu. Pořád jim připadá neuvěřitelné, že to může dělat kolo. Zlatko mě zaregistrovala a už je tu. V kostce nám vypověděla, co jí potkalo, co zažila (mimo jiné přijela z horní části náměstí, ale neviděla nás tak jela dál) a že našla koupaliště. Krátce a rychle jsme jí řekli, kde co ve městě je a nechali ji, aby se také pokochala krásami rozpáleného Lince.

Je 17.15, jedeme na koupaliště. Mířa a Slizka-P se jely podívat na nějaké jiné odlehlé turistické zajímavosti s tím, že za námi přijedou. Tak se také stalo. Vykoupali jsme se, ale neochladili, protože voda byla nechutně teplá, váleli jsme se ve stínu, najedli jsme se a je tu loučení. Loučíme se s Hebrou a Zlatkem, kteří se vracejí do Čech. Proběhlo to rychle. Prostě uklidili plavky, nasedli a jeli. Zamávali jsme jim a vrátili se k válení.

Krátce na to k nám přišel nějaký Rakušák s foťákem. Tvrdil, že je od nějakých místních novin a ptal se, jestli si nás může vyfotit. Dovolili jsme mu to. Pak ještě něco vykládal, ale bohužel jsem mu nerozuměl ani slovo. Dojedly jsme a odjíždíme.

Slunce zapadlo, teplota klesá, jede se dobře. Padla tma. Při pokusu o opravu se mi povedlo ulomit Míře dynamo. No nic, jedeme dál. Nic zvláštního se neděje. Jedu těsně za Mířou a svítím jí. Jde to dobře.

Asi po deseti kilometrech je malý dřevěný můstek a hned za ním odbočuje stezka doprava. Musíme jet za sebou a nechat větší rozestupy. Jedeme v pořadí Slizka-L, Jít'a, Mířa, já, Slizka-P a Miky. Jít'a a Slizka-L už odbočily, na kolech jim nesvítí ani odrazky. Právě odbočila Mířa, která má osvětlení zničené a drží se levé části cesty. Odbočuji já. Najednou se přede mnou ozvala rána a kovový třesk. V odlesku mých světel (ještě jsem tou dobou nedokončil manévr odbočení z můstku a světelný kužel je zaměřen do trávy) jsem zahlédl cosi stříbrného asi metr nad asfaltem, znovu třesk a pak německé nadávky. Co se stalo? Mířa se srazila s nějakým šilencem, který jel na neosvětleném kole značnou rychlostí. Jemu se nestalo nic zvláštního, ale nadával, jako kdyby

vjel pod traktor. Kousek dál se ze země zvedá Mířa. Důkladně jsme jí i její kolo prohmatali a neshledali žádnou větší závadu. Šílenec pořád ještě nadával, ale nakonec se s námi přecijen skamarádil a vedl nás do místa, kde si myslel, že budeme nocovat. Jel první, dost rychle a bez osvětlení. Jedu s odstupem za ním a také nesvítím. Jen mi bliká výstraha. Najednou v měsíčním světle vidím asi 20 metrů před námi zavřenou závoru. Brzdím. Ne tak on. Všiml se jí asi na tři metry. Strhl kolo doleva do smyku a chyběly jen centimetry, aby ji sejmul. Už se nedivím té srážce s Mířou. Ta je šeroslepá a on na tom nebude lépe. Pak se rozloučil a odjel.

Místo, které nám ukázal, se nám nelíbí. Jde totiž o placený kemp. Jedeme dál. Asi po půlhodině jsme zastavili na malé loučce vedle stezky. Ano, tady budeme dneska spát. Povečeřeli jsme, rozložili ležení, řádně probrali některé zvlášť humorné části dne a zalehli.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Albern	33,0	476	46,0	16,5

Ráno 26.7. úterý

Buděj nás Rakušáci, kteří křižují stezku sem a tam, pokřikováním něco ve smyslu „vstávat“, „dobré ráno“ a podobné cynickosti. Mám chuť střílet! Ještě dost dlouho se povaluju a dělám, že tu nejsem. Nutno podotknout, že asi všichni prohlédli moji snahu o spánek a rozhodli se, že mě přivedou k vědomí akustickou cestou. Největší měrou se o to pokusila černá plechová konvice s víkem, která komusi vypadla z ruky a dopadla do shluku ešusů. Zvukový vjem byl otřesný. Velmi jsem zatoužil aspoň na chvíli se přenést do klidu a ticha válcoven plechu. Ještě jsem ani tuto myšlenku nedokončil, když se ze stezky ozvalo trojhlasé „guten morgen“. Tak dost! Vypadá to, že pokud mě někdo uvidí ležet, kravál nepřestane. Posadil jsem se a rozhlédl se kolem. Vzhůru jsou všichni. Ale každý po svém to maskuje. Kromě Slizky-P. Ta cosi čaruje s konvicí. A nejspíš ona byla původcem onoho akustického výbuchu. Vysoukal jsem se ze spacáku a důstojným krokem odkráčel za křoví. Po

návratu je obrázek jiný. Všichni něco podnikají. Vypadá to jako velmi zmatená příprava snídaně.

Slizka+P s konvicí v ruce...

Po snídani balíme a odjíždíme. Sotva jsme opustili lesík, dalo se do nás slunce. A že nás nešetřilo! Vzduch nad stezkou se tetelí, asfalt je měkký a sálá z něj vedro. Připadám si jako v elektrické troubě. Tady však nehřejí dvě topné spirály, ale shora slunce a zdola rozpálený asfalt. Pitná voda v láhvích má teplotu 30 – 40°C. Pít se nedá.

Jedeme s ostatním davem, až jsme se dostali k infocentru. Rozdávají tady mapky a průvodce, je tu několik stříšek pro schování se před deštěm či sluncem, ale hlavně je tu kašna se studenou pitnou vodou. Nabrali jsme si, co láhve stačily, osvěžili se, vzali pár mapek (viz příloha) a pokračovali v cestě.

Další zastávka je v Greinu. Mají tu kostel, nebo co to je, ale co je důležité, máme hlad. V zahradě, která k objektu patří, jsme si připravili oběd. Připadali jsme si jako v hotelu „A *****“ na exkluzivní terase s výhledem na Dunaj a městečko.

Po siestě balíme a chceme odjet. Zatáhlo se a začalo hřmít. Klasická letní bouřka. Zalezli jsme pod stříšku k nedaleké garáži a počkali, až se počasí zase vzpamatuje.

Za chvíli bylo po dešti a my se opět vydali na cestu. Vzduch nápadně připomíná parní prádelnu. Jedeme po stezce, neděje se nic mimořádného. Okolní krajina je pořád v duchu Poddunají, mají to tu pěkné.

Dojeli jsme k infocentru v Ybbsu. Opět jsme nabrali vodu a mapky a po jejich prostudování pokračujeme. Zase jedeme a vše probíhá náramně.

A už je tu Melk. Akorát nějak nevidím Mikyho a Slizku-P. Zastavili jsme. Po tříčtvrtěhodině čekání se Mířa, Jít'a a Slizka-L rozhodly, že se půjdou podívat na nedaleký klášter, který je vyjímečný svou rozlohou a nějakými stavebními prvky. Já zůstávám u kol.

Setmělo se, holky se vrátily, ale Miky se Slizkou-P nedojeli. Nedaleko od nás u mostní konstrukce trčí ze země kohoutek. Holky využily čas a umyly se. Já také, ale před nimi. Mělo to velkou výhodu, tekla mi teplá voda, která se během dne ohřála v potrubí. Pak se holky ještě pokusily něco vyprat, ale to už tekla ledová. Stále čekáme na ty dva.

Máme hlad. Právě v okamžiku, kdy jsme teoreticky propracovali technologii přípravy jídla, přijíždí Miky a Slizka-P. Vyprávěli něco o několikrát prasklé duši, ale nikdo je moc neposlouchá. A každý se věnuje myšlenkám na jídlo.

Snědli jsme co jsme si navařili a jedeme dál. Je tma. Čas 22.20. Máme namířeno na Krems. Jedeme tmou a nevím jak ostatním, ale mně se chce spát. Je tu vynikající terén, takže jsem se několikrát přistihl, jak usínám. Zvlášť jedna maličkost tomu přispívá; automatika na mém kole mi nechce dovolit, abych rozsvítil. Nejde o poruchu, ale o to, že jsem Matěj a z nepozornosti jsem nechal celý den běžet zesilovač a on mi zcela hnusně sežral skoro všechnu elektriku z baterií. Takže teď mi funguje jen výstraha. Blbý to má Mířa, která opravdu skoro nic nevidí a stala se závislou na mém osvětlení. Ale nutno říct, že se drží statečně.

Krátce po půlnoci začínáme hledat nocleh. Marně. Příroda je tu moc hezká, ale spát se tu nedá. Jedeme a hledáme ještě hodinu a pak zajíždíme do nějaké vinice, rozbalujeme ležení a místo toho, abych zalehl, přišla ke mně do ležení Jít'a, že má problém. Prý jí bolí sval od ramene přes lopatku k páteři. Poprosila mě, abych jí s tím něco udělal. Jo, proč ne. Zajímalo mě, jak k tomu přišla.

Řekla, že už je to druhý den a že má pocit křivých řídítek. Když mi pak řekla, že kompenzuje tah řídítek složeným kapesníkem mezi dlaní a hmatníkem, málem jsem jí prohodil plachtou z ležení ven. Ženská strašná! Co kdyby potřebovala nouzově zabrzdít? To by jí dlaň sklouzla po kapesníku z řídítek a mohla by zle poškodit nejen sebe, ale i ostatní kolem. Přestože je to tu osvětleno jen úplňkem a já nic neřekl, poznala to a slíbila, že už to neudělá a že zítra to seřídíme. Pak si sundala tričko (pod ním nic), podala mi krém a lehla si na břicho. Ujal jsem se toho a pracoval na ní, jak to nejlépe šlo. Po nějaké době se úplně uvolnila. Pak to šlo lépe. Aby ne, když usnula. Dokončil jsem uvolnění jejího svalu, šetrně ji vzbudil a nevím, co mě to napadlo, poslal ji pryč...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Dürstein	48,5	580	104,0	19,0

Ráno 27.7. středa

Probouzí mě vedro a hluk. Projíždí tudy traktor a kus níž jede vlak a houká. Vstáváme, snídáme a pozorujeme okolí.

Jak jsem se již zmínil, dnešní noc jsme strávili na vinici. Teď sem pere slunce. Inu, jak to už tak u jižních svahů bývá. Celý soubor vinic, kde se teď nacházíme, je tvořen několika terasami, z nichž každá má rozlohu asi 1 ar. Plody se zatím bohužel jíst nedají. Balíme, odjíždíme.

Je 11.30. Jak vidíte, odjezdy se nám opravdu dařej. Dneska chceme dojet do Vídně, k čemuž nás vedou časové důvody. První dnešní etapa byla dlouhá 18 km a proběhla velmi dobře. Jsme v malé vesnici, která ani není na mapě. Nabíráme vodu a pokračujeme. Terén je vynikající, rozladuje mě jen vedro.

Dojeli jsme do Kremsu. Nakoupili jsme zásoby. Tedy já a Miky. Dámy se tím neobtěžovaly. Podívali jsme se po městských památkách a vůbec jsme jim to tady zkritizovali. Nutno podotknout, že to tady mají pěkné.

Krems – odpočinek a počítání kilometrů.

Po krátkém incidentu s hajzlábou, který v plném znění najdete v příloze, jsme malinko pojedli a jedeme dál. Máme pro holky malé překvapení. Co by to bylo za cestu bez alespoň jedné malé oslavy. Koupili jsme dvoulitrovku vína TAFENWEIN a večer ji vychladíme a vychlandíme.

Pokračujeme podél Dunaje. Je vedro. Zastavili jsme a čekáme na Mikyho a Slizku-P. Dlouze při tom zkoumám, zda hnusy

plavoucí v Dunaji ve mně vzbudí takový odpor, abych přeťpěl vedro. Nepřemohly mě. Vlezl jsem do vody a bylo to fajn.

Po dlouhé době přijel Míky se Slizkou-P. Sdělili nám s nevinným úsměvem, že se museli vykoupat, protože jim bylo horko. Nějak jim nevadilo, že na ně čekáme a že se hledalo optimální místo pro sestup do vody pro všechny. I pro ty, které umějí hůř plavat, protože je tu silný proud. Díky tomu se Míra a Slizka-L do vody vůbec nedostaly. To už jsem se zmínil, že mi v této skupině nějak chybí kolektivní duch?

Dostali jsme hlad a tak jsme se dali do vaření.

Zaparkováno, vaření zahájeno.

Asi v půlce snažení se zatáhlo, zvednul se vítr a na obzoru se začalo blýskat. Bleskově jsme sbalili a kousek se vracíme k hospodě s altánkem. Jít'a uchopila konvici s vařící se vodou a myslela si, že ji k hospodě doveze. Nechybělo moc. Jenomže v cestě byla oddělovací závora. A při objížděcím manévru o ni Jít'a lehce zavadila. Ztratila rovnováhu, k tomu se přidal děs z vařící vody a nechuť dopadnout na asfalt a výsledek je, že Jít'a zpola leží zapasována mezi kolem a závorou, konvice se odkutálela ještě dva metry a pára z asfaltu naznačuje, kde lze získat opaření druhého stupně. Zvedl jsem konvici, vyprostil Jít'u a už příjíždějí ostatní s otázkou, zda je nutné před deštěm omývat asfalt horkou vodou.

Odpověděli jsme jim, že někdo tu přeci uklidit musí, když to místní nestíhají. Miky se ušklíbl, ostatní se tváří kyselé.

Okolo vaření totiž u mě a Mikyho není problém. Ale u ostatních je to tak trošku porod. Já s Mikym máme každý jeden vaříč Horal na tekutý líh a zásobu lihu ještě asi na týden a každý jeden trojdílný ešus. Holky mají jeden kus vaříče na tuhý líh a jednu dvoulitrovou plechovou konvici. Pročež, ztratíme-li s Mikym litr horké vody, o nic nejde, za 10 minut máme další. Stane-li se nějaký malér holkám, přijdou o dva litry vody a ohřát další znamená obrovskou časovou ztrátu a spoustu adrenalinu v krvi všech přítomných při zážehu tohoto výdobytku, kdysi výkřiku moderní techniky, a udržování v provozu. Několikrát jsme se snažili nabídnout jeden z vaříčů a část zásob lihu. Odmítly s odůvodněním, že už by to nebylo vůbec romantické. To Miky komentoval prohlášením, že jsou v životě chvílky, kdy se rád vzdá romantiky i jiných vznešeností lidstva, a že mezi tyto momenty patří mimo jiné příprava a konzumace jídla. Nebyl za tuto poznámku holkama zrovna pochválen. Já jsem odmítnutou nabídku vždy v duchu ukončil slovy... blbější, kdo nebere!

Vraťme se nyní zpět do reálu. Jít'a je OK, voda je rozlitá, ksichty kolem jsou kyselé, Miky se dobře baví, bouřka je zase o něco blíž. Pokračujeme v návratu k hospodě. Vítr zesílil. Zastavujeme u altánku. Já s Mikym na jeho západní straně, krytí před deštěm i větrem. Holky se opět izolovaly a jsou asi 10 metrů od nás za rohem altánu.

My jsme po jídle, máme umyté nádobí, jsme připraveni k jízdě a odpočíváme. Ony mají okolo sebe navršeno nejen to, co si vezou, ale určitě i leccos z místních zdrojů – patrně popelnic. Jedním slovem – připomínají dobře zavedený cikánský lágr.

Děšť pořád nepřichází, vítr pořád věje. Nebo spíš duje. A za těchto podmínek se dívky snažej na lihových kostkách alespoň ohřát vodu na těstoviny. Na naše rady typu „pojd'te k nám do závětří“ reaguji podrážděně, že jim do toho nemáme kecat.

Jsmo s Mikym opřeni o závětrnou stěnu altánu a pospáváme. Od místa, kde jsou holky a jejich nepředstavitelný čurbes sem doléhá plyná, rozlícená němčina a dle mého odhadu úzce souvisí s tím, že je chce někdo vyhodit. Mám pravdu. Miky mi s pobaveným úšklebkem na tváři přeložil, že prý té hospodě kazíme

kšeft. Holky svým chováním přesvědčily babu, která je chtěla vyhodit o tom, že nikam nepojedou a navíc šel Miky po ukončení oběda tutéž babu požádat o vodu. Baba prý jen blbě čuměla, ale neřekla ani slovo. Patrně ze strachu, že zůstaneme déle.

Po velmi dlouhé době odjždíme. Déšť se nekonal, hřmí už jen slabě a podstatně severozápadněji, než jsme my. Je pod mrakem, ovzduší jako v prádelně. Nic zvláštního se neděje, čas 19.00. Jedeme a kecáme a je dobře.

Začalo se stmívat. Do Vídně je ještě 20 km. Myslím, že to zvládnem. Nad stezkou jsou chvílema obrovská hustá mračna maličkých mušek. Průjezd mračnem je možný jenom tak, že se hodně rozjedem, těsně před mračnem se hodně nadechnem, zavřem oči, zadržíme dech, snažíme se udržet směr a makáme z mračna pryč. Bohužel ne vždy se to podaří. Je totiž tma a po celodenním dobíjení je provozuschopné pouze moje a Mikyho osvětlení.

Před jedenáctou jsme skutečně u cedule WIEN. Pak ještě kousek jedeme do malého parčíku, který jsme použili na nocleh. Jde o stejný park jako před dvěma lety, ale tentokrát je nádherně upraven a po roští, ve kterém jsme tehdy spali, nezbylo ani památky.

Rozložili jsme ležení, povečeřeli, a otevřeli onu dříve jmenovanou dvoulitrovou láhev. Bez vývrtky. To zas byl zážitek!!

Sesedli jsme se a za vyprávění různých, vesměs veselých historek jsme ji pomalu vypili. Po dovyprávění poslední z nich jsme zalehli a pokoušeli se usnout. Jde to dost blbě. Po Dunaji (vzdálenost 50m) rachotí nákladní loď, po nedaleké výpadovce jezděj auta a po trati každou chvíli projede vlak. Navíc právě teď prolétla nízko nad námi dvě letadla místní armády.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Wien	37,0	674	94,0	18,8

Ráno 28.7. čtvrtek

Probuzení je opět strašné. Nějaký zaměstnanec města tu jezdí se sekačkou a dělá neuvěřitelný rámus. Venčej se tu psi a vůbec je tu živo.

Vstáváme, snídáme, to vše za zvědavých pohledů všech, kdo se sem momentálně přišli projít.

Snídaně v trávě na klidném místě na předměstí Vídně.

Pořád v parku...

Balíme, odjíždíme. Dnes je jediný bod programu – prohlídka města. Ve 12 hodin opouštíme místo noclehu a jedeme do centra. Po hodině jízdní prohlídky zastavujeme u Stadtparku.

Zaparkovali jsme kola do speciálních stojanů a jdeme nakoupit. Chvilí hledáme obchod a nakonec jsme nějaké potraviny

našli. Nakoupili jsme, a vracíme se ke kolům. Je 15 hodin, svačíme. Před čtvrtou se vydáváme do města za památkami. Tady se Mířa ukázala jako neobyčejně památekchtivá a nadmíru odolná.

Plni obrázků a zážitků se vracíme ke kolům. Je po sedmé. V parku jsme si polehali na lavičky a trávník a okamžitě usnuli. Všichni kromě Míři. Ta se někam ztratila. Probouzíme se před devátou, právě v okamžiku, kdy přišla Míra. Byla zatím doplnit vodu do všeho, co bylo jen malinko duté. Trochu jsme pojedli a vydali se omrknout noční Vídeň.

Místo konání festivalu vážné hudby ve filmu. Právě vrcholí přípravy na večer.

Kráčeli jsme nám známými ulicemi k místům, která jsme si vyhlédli odpoledne. Na jednom z náměstí probíhá Fest za vstup do EU. Na náměstí o několik bloků dál proti vstupu. Na obou běží nějaké koncerty místních kapel, rozdávají se vlaječky, pronášejí se proslovy. Na prostranství před Vídeňskou radnicí probíhá festival vážné hudby ve filmu. Na Fest jsme přišli pozdě a film byl v plném proudu. Skutečně tu pouštějí zfilmované opery na obrovské plátno připevněné na radnici. A kolem to žije! Stánky s jídlem a pitím, barevná světla, šum, hluk a do toho všeho opera. Tím vším jsme procházeli a najednou nás zastavil nějaký Rakušák a pozval nás ke stolku. A začala rozprava.

Všemu dominovala myšlenka, že jsme z Ukrajiny. Je pravda, že nám to nikdo z přítomných příliš nevěřil, ale aspoň byla sranda. Přinesli nám jakýsi nápoj, o němž tvrdili, že je to střik a debata pokračovala. Bylo smutné, že místní toho věděli o Ukrajině víc než my.

Po půlnoci jsme se cítili již unaveni a tak jsme uzavřeli rozhovor a vrátili se ke kolům do Stadtparku. Já s Mikym připravujeme kola k jízdě. Náš názor je zmizet z centra a rozložit se někde na předměstí. Holky s tím nesouhlasí a chtějí spát zde. Pokoušíme se jim to rozmluvit. Marně. Trvají na svém. Dokonce chtějí nechat kola zaparkovaná zde. I to se jim pokouším rozmluvit. Na to Miky prohlásil, že svůj stroj na hnoji nenašel a když už musí spát zde, bude jeho kolo s ním. Jeho názor prohlašuji také za svůj. Holky si vzaly věci na nocleh a odešly do různých zákoutí parku. Nepodařilo se mi je přesvědčit, že se mají držet v houfu.

Když byly zalezlé, objel jsem celý park a zmapoval, kde kdo je. V jednom roští jsem našel Mikyho s jeho kolem a Slizkou-P, v jiném zase Slizku-L a Jítu a kousek dál Míru. Zastavil jsem nedaleko od nich a ulehl na lavičku. Nechápu, jak mohou spát. Musím přiznat, že jsem velice nervózní. Nechápu proč. Tuhle akci přeci nevedu, nemám tu ani poradní hlas a už vůbec nejsem za nic zodpovědný. Přesto mi to nedá.

Vstávám a jedu se podívat na holky. Právě v čas. Jejich roští obcházejí nějakí somráci a nejspíš si je mezi sebou rozdělují. Zapnul jsem výstrahu, světelné dělo a razantně zastavuju asi 3 metry od nich. Hlasitě, s hrozbou v hlase prohlašuji: „Das ist maine froilains!“ Je mi úplně jasné, že to, co jsem právě řekl, nemá

s němčinou nic společného, ale zkusit jsem to musel. Humusáci chvíli zírali a pak se dali na ústup. Jel jsem kousek za nimi až jsem minul Mikyho s jeho dvěma miláčky. Vypínám vše a vracím se ke své lavičce.

Zase se tu motá nějaké individuum s kufříkem. Kousek dál se belhá metař a vůbec je tu nějak živo. Objel jsem zase celý park a našel si jinou lavičku. Asi po dvaceti minutách ležení mi to zase nedalo a jel jsem zkontrolovat, jak ostatní spějí.

Zase jsem vyrušil nějaké houmlesáky, kteří se chystali navštívit Mikyho keř za účelem ulevení si. Pomalu jsem objížděl obě místa s přestávkami až do rozednění. Jediné, co mě těší, je teplo. Z kraje parku je vidět obří displej, na kterém se střídá čas a teplota. Ta celou noc neklesla pod 25°C. Pak se mi podařilo na nějakou dobu usnout.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Wien	32,0	685	11,0	12,3

Ráno 29.7. pátek

Probouzí mě hluk města. Je 7.05 podle hodin na sloupu. Sahám do brašen a jím poslední sušenky. V podstatě jsem rád, že už je den. Celou noc se tu poflakovala všelijaká individua nevábného vzhledu a odporného zápachu. Teď jsou nejspíš zalezlá ve svých kanálech.

Dojeda jsem sušenky a rozhodl se jet navštívit nějaký „roh“ a pak se podívat na ostatní. Na svém místě jsem našel jen Mikyho se svým strojem a Slizkou-P. Holky ve svém roští nejsou. Nejspíš budou u kol. Dojel jsem ke stojanům. Nejsou tu. A není tu kolo Jíří a bagáž Slizky-L. Asi jely někam pro jídlo. Otočil jsem svého oře a chtěl se vrátit k Mikymu. Ujel jsem cca 3 metry a zaslechl Mířu, která na mě volá. Jde s Jířou a Slizkou-L proti mně. Zastavil jsem u nich. „Ukradli nám kola“, pronesla Mířa. Teď mi to došlo. Holky jdou pěšky.

Po přezkoumání škod se holky vydaly na policii. Miky se Slizkou-P pokojně spějí.

Přenesl jsem si lavičku ke stojanům, usadil se a hlídal to, co zloději už nepobrali. Holky jsou pryč dlouho. Miky pořád spí.

Za devadesát minut byly holky zpět s nějakým papírkem, prý pro pojišťovnu. Bilance ztrát je strašná. Slizka-L přišla o kompletní bagáž včetně peněz a jediného velkého ostrého nože. Doklady měla našťestí u sebe. Jíťa dopadla hůř. Kromě spacáku, věci na sobě a dokladů, nemá vůbec nic. Mířu napadlo, že by mohly dojít na ambasádu požádat o pomoc v nouzi. Holky odcházejí.

Jel jsem za Mikým. Ten i se Slizkou-P už seděl v kroužku Hypíků. Ani jeho, ani Slizku-P nezajímalo, co jsem jim právě řekl. Jsou vysmátí a viditelně mají svůj program, ve kterém pokračují už ze včerejška (ve vzduchu je cítit „tráva“). Nenechají se vyvést z rovnováhy tím, že skupina přišla o většinu financí, a že dvě kamarádky jsou v nouzi. Rozezlen odjízďím.

Vrátil jsem se ke stojanům, sedl si a vzdoroval horku. Je 11.20, teploměr ukazuje 32°C. Hlídám, trochu pospávám a vymýšlím, co se dá v naší situaci dělat.

Před šestnáctou hodinou se vrátily holky.

Po návratu z ambasády.

Na ambasádě je prý hluboce politovali a poradili jim, aby Jíťa jela do Čech autobusem. Když holky řekly, že nemají na jízdenku, řekli jim něco ve smyslu, že to mají blbý a slušně je vyhodili.

Balíme co zbylo a chystáme se k odjezdu. Jedu ještě pro Mikyho a Slizku-P. V kroužku Hipies už nejsou. Slizka leží kousek vedle zcela bez sebe, Miky tu není. V momentě, kdy se mi po značném úsilí povedlo Slizku-P vzbudit, přišel Miky zpoza roští. Oba hrají všemi barvami a velmi obtížně komunikují. Později z nich vylezlo, že zkusili kouřit hašiš a tohle je výsledek. Pokusil jsem se jim vysvětlit, že musíme okamžitě odjet, protože jedeme doprovodit Jít'u na městský terminál odkud odjíždí autobus. Myslím, že nic nechápu, ale začali mechanicky pracovat.

Za chvíli je vše hotovo a tak se vydáváme na poslední společný kus cesty s Jít'ou. Na Vídeňském městském terminálu jsme sesypali všechny zbylé finance v rakouské měně na hromádku, koupili Jítě jízdenku a rozloučili se s ní. Za to, co jsme shromáždili dojede do Brna. Dál je to na ní. Autobus odjel. Žalostná bilance. Miky se Slizkou-P jsou zkouření, Slizka-L vyplašená, protože nemá nic, kromě věcí na sobě (a navíc to má...), Mířa stojí a viditelně si neví rady s nastalou situací.

Ujímám se vedení a rozhoduji, že za zbyteček peněz pojedeme nakoupit. Bylo to opravdu rychlé, protože peněz zbylo velmi málo. Odjíždíme. Je 18.05. Rádi bychom dojeli k Neusiedlerskému jezeru.

Jedeme po stezce, všechno jde v mezích možností dobře. Nikdo moc nemluví a každý se zabývá sám sebou. Po nějaké době končí značení stezky a my chvílema bloudíme. Je to tu totiž nepřehledné a my nemáme mapu. Ukradli nám ji totiž spolu s dalšími věcmi. Třeba s veškerými potravinami. Jedeme tedy podle odhadu a rad místních obyvatel.

Je podvečer, teplota klesla, jsme však velmi unaveni, jede se špatně. Setmělo se. Pokračujeme po Bundesstrasse – 9, což je poměrně frekventovaná silnice. Najednou jsem si uvědomil zelený odlesk vpravo na kraji silnice. Je to značka stezky a ukazuje doprava. Brzdím. Ostatní zastavují za mnou. Do této chvíle jsme měli na tachometru 25 km/h. Řekl jsem, co jsem viděl. Bylo odsouhlaseno, že pojedeme po stezce. Vrátili jsme se a dali se po polní cestě. Jedu první a poměrně svižně. Vypínám všechny elektrické okruhy. Ostatní taky nesvítěj. Konec konců není proč.

Nějak mám pocit, že jsem tu sám. Zastavuji a skutečně. Široko daleko je tma, nic se nehýbe. Asi má někdo poruchu. Vracím

se, a opět svižně. Najednou jsem zaslechl slabounké něco jako „pozor“. Vzal jsem za brzdy. Moje naložené kolo se roztaňilo po šterku a prachu a už jsem si myslel, že nikdy nezastavím. Všechno utichlo, prach sedá, je tma. Těsně přede mnou se ozvalo nesměle „dobrý“. Rozkoukal jsem se a trochu znejistěl. Moje přední kolo je vzdáleno necelých 20 cm od rámu ležícího Mířina kola. Nechybělo moc...

Zastavení ostatních bylo zdůvodněno technickou pauzou. Po nějaké chvíli jedeme pomalu dál a hledáme nocleh. Ocitli jsme se u nějaké zříceniny, ze které zbyla jen brána a pár šutrů. Tady bude nocleh. Rozložili jsme ležení, rozdělali oheň, připravili skromnou večeři, snědli ubohou večeři, zalehli a je tu spánek.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Petronell	37,5	731	46,0	17,8

Ráno 30.7. sobota

Dnes se tedy dá předpokládat, že dojedeme k jezeru. Odjíždíme v půl jedenácté. V nejbližší vesnici jsme dotankovali, najeli na stezku a míříme přímo k jezeru.

Cesta je strašná. Vede mezi poli v otevřené krajině, nikde ani kousek stínu. Teplota na slunci může být 40 – 45°C. Nad stezkou se tetelí vzduch, není co dýchat, teplota vody v láhvích bude kolem 35°C. Pít se nedá. Je to běs. Jedeme pomalu. Asi po dvaceti kilometrech jsme vjeli do vinice. Není to podstatné. To co je hlavní, je tu strom a pod ním stín. Ochutnali jsme víno – FUJ! Jíst se nedá. Zalezli jsme do stínu.

Při jedné neopatrné manipulaci s kolem, srazila Mířa Mikyho a její strojovnu. Copak Mikyho přibližovadlo je na podobné katastrofy stavěné, ovšem můj oř dopadl zle. Má jediné slabé místo: štelovák hlasitosti akustického zařízení. A právě tímto jediným nekrytým místem dopadlo kolo na dolní část kmenu stromu. V okamžiku dopadu jsem si všiml tenkého šedého proužku dýmu, který lehce a pomalu stoupal výš a výš. Došlo mi, že „inteligentní“ část kola právě opustila duše. Začal jsem strašlivě

na dávat na adresu Míři. Asi jsem to přehnal, protože se zatvářila tak nějak podivně...

Rozebral jsem část krytu a zjišťuji: Hříděl potenciometru, což je ta jediná nekrytá část na mém kole, nárazem pronikla dovnitř a narazila na plošný spoj přizpůsobovače signálu. Nastal zkrat a shořel. Tímtež zkratem se zničila stabilizace napětí pro akustickou sekci. Tím došlo k propálení izolace na zesilovači, který shořel. Dále se zkrat dostal do hlídače napětí na bateriích. Rovněž vyhořel, čímž nastal další zkrat a ten zničil automatiku výstrahy. Další škody nelze zjistit, protože se zapekl svazek drátů a nelze jimi nikam pustit proud. Kromě toho uhořely přívody od baterií. Škody nyní odhaduji na 1600,- Kč. Pokud zkrat prošel i do přehrávače, bude škoda ještě o 2500,- Kč vyšší. Mám chuť Míře vynadat ještě víc. Ale k ničemu by to nebylo. Stejně by nepochopila kolik práce a dřiny zničila svou ležérností. Kromě toho ke mně stojí zády, má sklopenou hlavu a mám pocit, že brečí. To jsem fakt nechtěl. Ale ke všem věcem, které se nám poslední dobou staly ještě tohle? Do teď jsem překusoval hrubé chyby ve vedení výpravy a snažil se je napravovat, se skřípěním zubů jsem přecházel situace, kdy se díky zvůli jednoho musela přizpůsobit skupina, také když se ztratila Zlatka a nikdo nic nedělal, ani jsem nepípнул. Ale teď ve mně chytly saze. Je mi jí líto. Ale když jsem udělal krok k ní, zastoupila mi cestu Slizka-P.

Po další kontrole zjišťuji, že je kolo jízdyšopné. Bohužel si nezahraju, neposvítím a ani ostatní prvky, které mi až do teď pomáhaly v jízdě fungovat nebudou. Po odpočinku a uklidnění Míři odjíždíme.

Po třech km polopouští se ocitáme na kopci, pod nímž je jezero. Sjíždíme k němu. Proplétáme se vegetací, je tu na padnutí. Přijíždíme k pobřeží. A hle, ono se tu platí. Tak to ne! Jedeme jinam. Kousek zpátky je malý záliv s náplavkou pro spouštění lodí.

Parkujeme kola, přezouváme se do plavek a hurá do vody. Tedy kromě Slizky-L, která plavky nemá, ale co má jsou ženské opakující se problémy. Ulehla do stínu a moc se neosvěží. My konec konců také ne. Voda má 35°C. To není odhad, ale nápis na tabuli u recepcce. Plavání velmi vysiluje a unavuje. Ale vyplatilo se. Pronikli jsme až k hlavní pláži.

Pohled z hlavní pláže na jezero.

Kolem sedmé jsme se zase sešli u stanoviště Slizky-L. Já jsem ji několikrát za odpoledne navštívil, půjčil jí můj velký (metr krát metr) šátek namočený ve vodě. A protože spala, opatrně a tiše jí ho po opětovém namočení pokládal na záda. Ostatní po ní ani nevzdechli.

Miky postavil pec ze čtyř nalezených cihel a rozdělal oheň. Uvařil špagety, bramborovou kaši a začal s přípravou jídla pro holky. A pak nás přišli vyhodit. Že prý je to tu soukromé, a že se tu nesmí rozdělávat oheň. Dobře tedy. Jedeme do jiné části poloostrova.

Zjistili jsme, že tady najít kousek nesoukromého místa bude dost problém. Ale kdo hledá, ten najde, a dobrých Čechů se větře všude dost. Plácek, který jsme zabrali, leží u smrdutého jezírka obklopeného rákosím. Asi tu budou komáři. Připravili jsme pokračování večere a čaj. Setmělo se a opravdu tady začali kousat hnusáci. Bylo to nesnesitelné. Během noci se několikrát stěhujeme, ale všude je to stejné. Je to síla. Ze spánku toho moc nebylo...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Neusidler	49,0	775	44,5	19,5

Ráno 31.7. neděle

Po osmé hodině se již nepokouším spát a zcela vysílen se s Mířou vracím ke kolům. Pro domyšlivé čtenáře uvádím, že za vysílení nemohla Mířa, ale obtížný bodavý hmyz. U kol nikdo není. Zatím se věnuju útržku mapy, který jsme včera našli a shodou okolností je na ní zobrazeno poměrně daleké okolí. Kromě toho připravuji čaj. Z mapy jsem se dozvěděl, že pokud chceme být dneska v Bratislavě, musíme urazit 80 km. Hnusná představa.

Za nějakou dobu se vrátil Miky s oběma Slizkami. Posnídali jsme a vyjíždíme. Je 11.45. U benzínky jsme nabrali vodu a jedeme dál. Značení nás zavedlo na Bundesstrasse 50. Nějak se mi to nezdá. Po konzultaci s mapou zjišťuji, že tato silnice podle téhle mapy neexistuje. Přesto po ní jedeme. Pokud ukazatele nekecaj, ušetřili jsme 30 kilometrů.

Svíí slunce, je vedro, jede se velmi dobře, neděje se nic mimořádného. Po šestnácté hodině jsme dorazili na celnici. Nikoho nezajímáme. Ani pasy po nás nechtějí a oba celníci nás odmávli, ať jedem.

Vjeli jsme do Bratislavy a po $\frac{3}{4}$ hodinovém hledání jsme našli nádraží. Miky vyměnil švýcarské franky za slovenské rubly, koupili jsme si jízdenky, podali kola rozdělili nás na dvě skupiny. Skupina A, ta lepší, chce odjet nejbližším vlakem. Skupina B, ta podřadnější, obě Slizky a Mířa, chtějí jet pozdějším vlakem, aby se ještě stihly podívat po krásách Prešpurku.

Rozešli jsme se a začali rozhazovat zbytek slovenských platidel. Připadal jsem si jako východní němec u nás. Mají tu pro nás neuvěřitelně levno. A při kurzu $2/3\text{Kč} = 1\text{Sk}$, se to utrácí...

Ochutnali jsme zdejší piva, dali si klobásu, nakoupili mls do vlaku a už je tu čas odjezdu. Holky si mezi tím, co jsme degustovali odskočily na Bratislavský hrad. Ale jsou tu docela rychle a to mi nějak nejde dohromady s Mířou a jejím vztahem k památkám a pamětihodnostem. A navíc jsou nějaké otrávené. Postupně z nich vylezlo, že vstupné, i přes výhodnost směnitelnosti koruny české a slovenské, jim velmi připomínalo drahotu. Než se pak rozhodly, jestli tam půjdou, nebo ne, zavřeli jim před nosem. Tak se aspoň vrátily, že se s námi rozloučí. Nejspíš to bylo dílo Slizky-P, která se ani nepokoušela zakrýt svou náklonnost k Mikymu. Konec konců pohled na jejich loučení hovoří za sebe...

Holky se přišly rozloučit k vlaku – hlavně Slizka+P s Mikym.

Výpravčí zapískal a vlak se dal do pohybu. Je horký podvečer. Vlak si to mastí pořád kolem 100 km/h. Sedíme, probíráme události posledních dnů, rozebíráme všechno možné i nemožné, neděje se nic mimořádného.

Na hranicích přišli dva celníci, otevřeli dveře od kupé, pohledem propíchnuli naše bágly a velmi správně usoudili, že by bylo velmi nechutné se v nich přehrabovat. Už od pohledu bylo vidět, že jsou na cestě dost dlouho. Chvilí váhali, pak nám dali štempl do pasů a odešli. Miky je nějak zaraženej.

Za chvíli se hovor a srandičky vrátily do původní intenzity a bylo dobře. Ale všeho do času. Asi hodinu poté, kdy odešli celníci z něj vypadlo, že právě propašoval asi dva gramy hašiše. Málem jsem ho zabil, blba!! Bránil se tím, že to získal ve Vídni, hodil to do báglů a v nastálém sledu událostí na to zapomněl. Teprve když tam očumovali celníci mu došlo co to veze a kde to je. Opravdu chybělo málo, abych ho roztrhnul.

Další cesta proběhla hladce. Až po příjezdu do Prahy nastaly potíže. Máme totiž lístek na vyzvednutí dvou kol, ale čísla nesedí. Slizčí-L kolo má moje číslo a naopak. Nádražáci začali vymýšlet, že musíme sepsat protokoly a další pakárny, ale když viděli, že jsme ochotni čehokoliv, přepsali čísla propiskou a bylo.

Pak jsme nastrojili kola, nasedli a vydali se rozpálenou tmavou

prázdnou Prahou k Mikymu. Dojeli jsme, povečeřeli, nebo posnídali? A zalehli a spali. Je 01.30. a to je konec...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Praha	33,5	862	51,0	16,7

Tím končí PseudoExpedice 94´

Textová příloha

Zde je slíbený text, který uvádím pro dokreslení situace v Kremsu.

Byli jsme s Mikym na veřejných záchodcích. Já jsem činnost ukončil a odešel jsem. Chvilí po mně vyšel Miky a vyprskl smíchy. Nezdálo se mi, že by místnost, kterou jsem právě opustil, byla nějak extra směšná. Když se uklidnil, řekl nám toto:

Když jsem chtěl odejít, zastoupila mi cestu hajzlbába a chtěla po mně prachy. Tak jsem jí řek´ Ich bin aus Ukrajina. Bei uns scheisen wir in die Walter, und für das man mus nicht zahlen...

Překlad: Já jsem z Ukrajiny. U nás sereme do lesů a za to se nemusí platit...

Projatá místa:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)
Praš.Újezd	60,0	100,1	100,1	17,3
Štěpánovice	70,0	178,7	78,6	20,0
Žel. Ruda	63,0	223,7	45,0	16,0
Shönenberg	56,5	286,4	62,7	18,9
Passau	66,0	327	64,0	21,0
Ostenhaim	39,0	430	113	18,0
Albern	33,0	476	46,0	16,5
Dürstein	48,5	580	104	19,0
Wien	37,0	674	94,0	18,8
Wien	32,0	685	11	12,3
Petronell	37,5	731	46,0	17,8
Neusidler	49,0	775	44,5	19,5
Praha	33,5	862	51,0	16,7

Obrazová příloha

Takhle to vypadalo skoro každé ráno...

Miky opouští Dunaj.

Vídeň - ráno v parku na předměstí

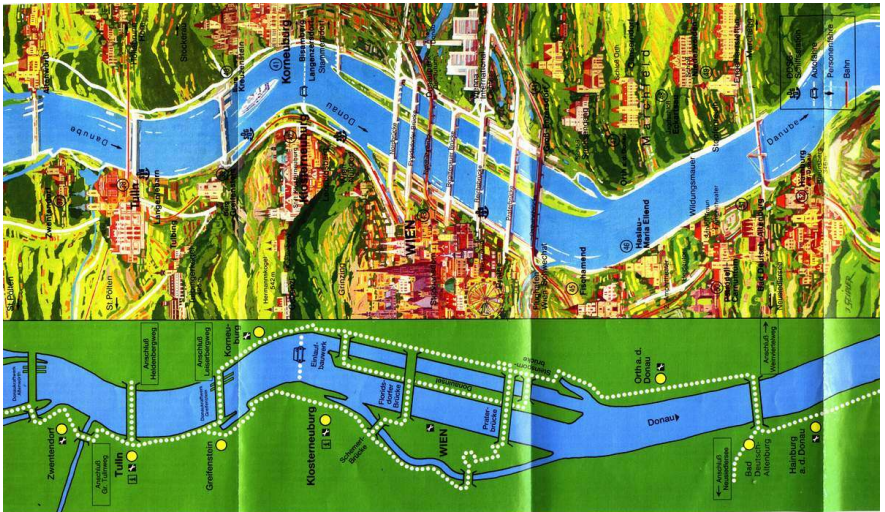
Vídeň – po zjištění škod.

Vídeň – neslavné zbytky rozkradené výstroje.

Triumfální vjezd do Bratislavy

Der große Vorteil dieses Angebotes ist, daß Sie das Fahrrad bei jedem Bahnhof der ÖBB wieder zurückgeben können, und nicht mehr zum Ausgangspunkt zurückfahren müssen. Oder auch, wenn einmal das Wetter für die Kondition zu wünschen übrig läßt und Sie Ihre Tour abbrechen, informieren Sie sich über die jeweiligen Öffnungszeiten der in Ihrer Route gelegenen Bahnhöfe.

Mietgebühr: Reisen Sie mit der Bahn am selben Tag zum Verleihbahnhof an, bezahlen Sie €5,50 – pro Rad/Tag (für Mountain-City-Bikes oder Tandems €6,50 –). Sollten Sie nach 15 Uhr ankommen, wird Ihr Fahrausweis auch noch am Folgetag für den ermäßigten Tarif anerkannt, sonst €6,90 – (bzw. €8,200 –).
Verleihstationen: Besonders empfehlenswert! Gerade an Wochenenden besteht große Nachfrage. Rufen Sie einfach Ihren Verleihbahnhof an und freuen Sie sich auf einen sorgenfreien und sportlichen Ausflug.

Für Gruppen gibt es Fahrradverleihe mit je 28 Rädern. Bei rechtzeitigem Vorbestellen (ca. 1 Woche vor dem Gruppen-Radausflug) bei einem Verleihbahnhof können Sie diesen mobilen Fahrradverleih mit Ihren Freunden in jedem beliebigen Bahnhof der ÖBB zu den üblichen Mietbedingungen in Anspruch nehmen.

Kosteninhaber ist
 Österreichischer
 Bundesstaat
 Innsbruck, Tirol
 Innsbruck, Tirol
 Innsbruck, Tirol
 Ausgabe 1994
 Alle Angaben sind
 nicht verbindlich
 jedoch auf ÖBB

jedna z mapek z infocentra

Neprodejné
© Hell's Tour + 1994